

"Коли я говорю, що хочу сфотографувати когось, це означає, що я хочу пізнати цю людину. Всіх, кого я знаю, я фотографую."

Єнні Лейбовіц

Я почала займатися фотографією більше 10 років тому. Спочатку це було хоббі, мені хотілося запам'ятати людей, які приходили до мене в життя, і я їх фотографувала. Мені здавалося це важливим. Потім хоббі переросло в роботу. І це той випадок, коли ти просто обожнюєш те, чим ти займаєшся. В мене були різні проекти, які я робила просто для задоволення. Так, наприклад, я знімала людей у місті. Підходила до незнайомих людей та питала дозволу в них сфотографувати їх. Так народився мій перший проект "Надзвичайні люди Києва". Пізніше був великий проект, який мав назву "Психологічний портрет".

Проект мав на меті показати різні емоції людини. Можливість проживання усього спектру почуттів, які людина могла відчувати під час фотосесії, а потім ще побачити на знімках після зйомки. Проект мав дуже широкий резонанс. Пізніше я зрозуміла, що це мій інструмент розмови зі світом. Я хочу бачити в ньому прекрасне. І людина в кадрі немов квінтесенція цього. Для мене дуже важливо, щоб людина, яку я фотографую, почувала себе комфортно та в безпеці поряд зі мною – тільки тоді виходить магія і портрет оживає. Іноді на це потрібен час, та коли все виходить, я щаслива і вірю, що людина, яку я фотографую,

має шанс побачити цю свою красу через призму моєї фотографії. Я пам'ятаю кожну людину, яку фотографувала. Люблю передивлятися ці фотографії і згадувати приємні хвилини спілкування та час разом. Я дуже вдячна за довіру кожному, хто приходив до мене на фотосесію. Хочеться завершити словами відомого фотографа Роберта Франка: "Передусім я знаю, що життя для фотографа не може бути байдужим".

Олена Морква, фотограф.